

A LA RECERCA D'UNA ESTRELLA

Una nit de juliol de fa molts anys, la Toneta no podia dormir. Va sortir de l'Ajuntament, va seure en un banc i va mirar cap a dalt. El cel era ple d'estrelles brillants i precioses: mai no havia vist res igual! Emocionada, va córrer per avisar als nans, però cap d'ells no es despertava i va tornar al seu llit. L'endemà, va explicar a tothom el que havia vist, però ningú no la creia perquè quan miraven al cel, no veien cap estrella. Ella va pensar que si n'agafava una i els hi portava, la creurien. Va esperar que es fes de nit i va començar el seu viatge.

Portava una estona caminant quan va veure dues llumetes a prop seu. S'hi va acostar, però en tocar-les, es va cremar.

- Au! - va cridar.

Resulta que eren les banyes d'una vaca petita que es deia Momeroteta. Treien foc i semblaven dues estrelles.

- Perdó.

La Toneta li va somriure acceptant les seves disculpes, però estava trista perquè allò no eren estrelles així que va començar a plorar.

- Per què plores?- li va preguntar una àliga. - Estàs bé?

- No, no estic bé. Ningú de la meua ciutat creu que les estrelles existeixen. Els n'hi vull portar una perquè la vegin, però no hi arribo.

- És molt difícil arribar al cel, però no és impossible - va contestar l'Àliga.

I sense dir res més, va agafar la Toneta, la va posar damunt seu i va començar a volar. Volaven alt quan se'ls hi creuà una llum blanca. L'Àliga va atrapar-la amb la boca: no era una estrella, era un colom. L'Àliga, suaument i amb molt de respecte, el va deixar a terra.

-Qui ets? - li va preguntar la Toneta.

-Soc el Colom de la pau. Àliga no em mengis, podem ser bons amics.

L'Àliga li va dir que no gosaria fer-li mal i li va explicar la seva aventura amb la Toneta. El Colom va decidir que les acompanyaria amb molt de gust.

De sobte, la Toneta va veure un camí ple de resplendor. S'hi van acostar i van observar les siluetes de moltes persones que ballaven i portaven uns pals dels quals hi sortia foc. Anaven vestides amb una capa negra i tenien dues banyes vermelles a la caputxa. Els van explicar que eren les Diablesses i que ballaven juntes quan estaven tristes per fer-se costat.

De cop i volta, una mena de grunyit molt fort les va espantar. Era un drac verd i enorme que no parava de cridar perquè el seu fill havia desaparegut!

Tots es van sorprendre, el drac no era dolent, només estava preocupat perquè no trobava al seu fill.

- No, no l'hem vist, però jo et puc ajudar -va dir l'Àliga.

Va començar a volar buscant des de l'aire el petit Dragalió.

Al cap d'una estona, del cel va baixar l'Àliga amb un drac petit, d'un verd més clar que el seu pare. Era el Dragalió! Estaven tan contents que es van abraçar i van tornar a ballar, però aquesta vegada d'alegria. De mica en mica, es van quedar adormits.

En sortir el sol, la Toneta es va despertar. Tots havien marxat així que ella sola, va començar a caminar fins que va tornar a veure les banyes de la Momaroteta. Li va dir que estava perduda i la vaqueta l'acompanyà fins a l'Ajuntament de Mataró.

- Moltes gràcies- va dir la Toneta.

La Momaroteta, de forma divertida li va treure la llengua i va marxar.

La Toneta va entrar a l'Ajuntament. Estava trista perquè no havia aconseguit trobar cap estrella. Ningú no la creuria.

Aquella mateixa tarda va reunir tota la ciutat davant l'Ajuntament i va demanar silenci:

- Estimats amics i família, us haig de confessar que ahir a la nit em vaig escapar de casa.

- Oooh!- va exclamar la gent.

- Ho vaig fer perquè volia agafar una estrella per poder-vos-la ensenyar. Vaig pensar que així em creuríeu. No n'he aconseguit cap, però gràcies al meu viatge he conegut persones i animals que m'han ensenyat coses molt importants.- Tothom l'escoltava atentament.

- Primer vaig conèixer la Momaroteta. Ella em va ensenyar que sempre que et sentis malament has de demanar perdó. Un cop ho has fet, et sents molt millor.

Després vaig conèixer l'Àliga. Em va ensenyar que per molt que les coses semblin impossibles, has de volar i volar ben amunt per intentar aconseguir els teus somnis.

Seguint el meu viatge ens vàrem trobar el Colom. Ell em va ensenyar que no hi ha problemes entre races diferents, si tractes amb respecte, sempre regna la pau.

També vaig conèixer les Diablesses. Elles em van ensenyar que quan estàs trist, pots ballar i deixar que la gent et faci costat.

I per últim vaig conèixer al Drac i al Dragalió. Ells em van ensenyar que no t'has de guiar per l'aparença, has de conèixer abans de jutjar.

En acabar aquell petit discurs, tothom va començar a aplaudir. La Toneta havia dit coses molt maques.

De sobte, van arribar les Diablesses, el Drac, el Dragalió i l'Àliga amb el Colom a la boca.

La música va començar a sonar i tota la ciutat va començar a ballar. Les Diablesses no paraven de treure foc, l'Àliga volava i ballava contenta... Tothom estava feliç mentre s'anava fent de nit. L'Àliga es va apropar a la Toneta i li va dir:

- Semblava impossible mantenir aquesta ciutat desperta, però ho hem aconseguit. Mira!

Ella va mirar al cel i tornava a estar ple d'estrelles.

La Toneta, contenta, va demanar que tothom mirés cap a dalt. Tots van al·lucinar, el cel estava preciós ple d'estrelles que brillaven molt. Per fi van creure la Toneta i li van demanar perdó, tal com la Momaroteta els havia ensenyat. Després es van abraçar i van seguir ballant. Van estar així dies i dies. El cel era tan bonic que no volien tornar al llit.

Des d'aquell dia, cada any, just els mateixos dies que van estar ballant, a Mataró celebren una festa, Les Santes de Mataró. Una festa on tothom balla, riu i és feliç. On la nit no s'acaba i pots observar les estrelles fins a l'alba.